

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab Anno Domini D.XC. perueniens vsque ad DCC.XIV. nempe à Gregorio Magno Romano Pontifice, vsque ad Gregorium secundum

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annvs 636. Honorii Pap. Annus 11. Heraclii Imp. Annus 27.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15007

dictum est) ista praeteriens, ad Gentium conversionem Apostolicum rite conuertit, quod annuente Domino, plenum magnis piscibus traxit ad litus.

IESV CHRISTI, ANNVS 636.

HONORII PAP. HERACLIJ IMP. ANNVS II. ANNVS 27.

I. HIEROSOLYMA CAPTA A SARACENIS.

ANNUUS Redemptoris sexcentisimus trigimus sextus, Indictione nona, Christianae religioni lugubris illuxit, quo ciuitas sancta, in qua operatus est Deus salu-tem in medio terree, anno secundo obsidionis capitur a Saracenis Christianae religionis infensissimis hostibus, ab iisdemque non paucis annis, vt a Persis, captiua tenetur, sed vtque ad annum Domini millesimum nonagesimum nonum, post annos quadringentos sexaginta tres, ex quo a fidei hostibus fuerat occupata: quae & (proh dolor) nunquam ex collo tyrannicum iugum excussisset, neque excussura fuisset vnquam armis Imperatorum Orientalium torpore languentium, nisi ad extremis orbis partibus Francorum ardens pietas caelesti munita auxilio, magna animi fortitudine id aggressa feliciter perfecisset. Sed quid de his nobis Annales referent, audiamus.

Ad praesentem namque annum spectat, quae ex Theophane (sunt anno superior) nat. aca his verbis: Haemar dixit aem contra Palaestinas, & obsidem sanctam ciuitatem biennij tempore, cepit eam verbo, pacis conuentus scilicet. Sophronius namque Hierosolymitanus summus sacerdos verbum accepit ad tatum Palaestinae securitatem. Egisse enim ipsam liquet, vt Christianis liceret eam, quae sanctae Christianae religionis, sacra peragere. Ita Tyrinus Episcopus & alij tradunt. Sed pergit Theophanes.

II. HAEMAR TEMPLVM SVS ECCLIAE CONSTRVXIT.

Cum Haemar sanctam ciuitatem fuisset ingressus, celsitudo ex camelis & seridulo indumento amictus, simulationeque satanicam ostentans, templum excoegit, quod Salomon construxerat ad blasphemiam suae orationum conficiendum videlicet. Hoc aduertens Sophronius, ait: In veritate istud est abominatio desolationis, quae dicitur esse a Daniele propheta, sicut in loco sancto. Multaeque lacrymis hic peccati propagator Christianam desolat plebem. Puto equidem sanctissimum Patriarcham aliquid amplius mente spectasse, quam oculis, praenouisseque gentem illam Mahometicam vere abominationem esse desolationis (quantum videlicet a Deo permixtum esset) Christianae religionis: Haemar autem, vt pote alienigenae Hebraeorum, luxuriam templi Salomonis destructionem habitu corporis in vestibus luctuosus: quamobrem vt eas deponeret, vix tandem idem Sophronius persuasit: nam subdit Theophanes: Dum vero ille Haemar esset, rogauit eum Episcopus accipere sudamen cum indumento & induit: at ille non patiebatur ea portare. Vix ergo peruersus huius vestiri, donec sua lateretur, & iterum reddidit ea Sophronio, & restituit est proprium.

III. SOPHRONIUS PATRIARCHA HIEROSOLYMITANUS OBITI.

Sed quid de Sophronio, eius extremae mox adiecit Theophanes: Verum, inquit, inter haec Sophronius obiit, qui verbo & alij Hierosolymitanam ornauit Ecclesiam, qui contra Heraclij & fratrum eius Monothelitarum, Sergij scilicet & Pyrrhi, decreta errauit. Cum enim videtur sancta a canibus proculcari, quanto putas eum merore esse confectum, ac quibus luxisse lacrymis, & lugubribus nouum Hieremiam theonis lamentatum esse tantam cladem: vnde merito, vt Elias a petierit animae suae, vt moteretur, & non secus atque Heli b, non subfiteretur amplius, vbi captam audiuisset arcam Domini, neque illi superperes esse cupierit.

IV. MAGNO DAMNO SOPHRONIUS VIVERE DESIIT.

Magno quidem totius Ecclesiae Catholicae dano Sophronius viuere desiit, qui aduersus Monothelitas solus (vt vidimus) haec tenens in iure uisus, ac scriptis diuinae strenue decertasset, hoc namque ad culum malum

accessit, vt qui impietati resisteret, & medio tolleretur, quo sublati obice, quae non tentaret Imperatoris potentia manu, & trium Patriarcharum sula praesidio haerens celebrata? Verum licet Sophronius ex hac vita discessit, tamen rectae fidei hereditatem ad suos discipulos aliquos Palaestinos Episcopos propagauit, vt apparet ex relatione Stephani Episcopi in Synodo Romana sub Martino Pontifice facta in Secretario secundo: licet idem tradat, post Sophronium nullum alium ad ea tempora fuisse susceptum Hierosolymis Orthodoxorum Episcopum, sed inualisse Ecclesiam illam haereticum hominem, de quo ita ibi: Sergius namque quondam lapsus Episcopus, post rursus genitum Persarum, loci confirmationem sub Hierosolymitano arripens non quidem per Ecclesiasticam auctoritatem, sed laicam potestatem, contra canones in idem ad selem Hierosolymitanum pertinens aliquos Episcopos ordinauit, & cum ipsi mox fuerit ordinatus, alios ordinare praesumpsit, haec ipse, qui subiecto eisdem pseudoepiscopos se adiunxit Paulo Patriarchae Constantinopolitano haeretico, quo ab illo in Episcopatum contineretur.

Accidit plane, vt ad luctum fidelibus Orthodoxis vndique fluent argumenta, quod loca sancta concaluerunt a perfidis Saracenis, quod tantum pastore illa esse orbata Ecclesia, quod haec inde sibi quaerent incrementa. Sed & illud Hierosolymitanae clades amule detrimentum, quod aeque cum ciuitate Sophronio scripta naufragium passa sunt, quorum per paucos dicitur veluti racemi post vindemiam nobis haec tenens reliqua sunt, duae videlicet homiliae, quarum altera in Natali Domini est habita, de qua superius mentio facta est, altera de sanctis Angelis: scriptorum vero ipsius aduersus Monothelitas epistola tantum illa ad Honorium atque Sergij superest intertexta Actis Sextae Synodi. Ceterum et parua his nobis relicta nobilissima & diuinitus afflata ingenij monumentis, qualis quantunque fuerit virtus doctrinae egregiae & eloquentiae praedictis, satis intelligi posse videtur, vt plane inter nobiliores Orientalis Ecclesiae magistra merito censetur adnumeranda. Poro cum non doctrina tantum, sed & sanctitate percelebris innotuisset, eius natalis dies postea annuatim celebrandus ab Ecclesia Catholica in tabulis Ecclesiasticis & fuit adscriptus. Sed iam ad res Occidentalis Ecclesiae conuertam attentionem.

Hoc anno, Era sexcentesima septuagesima quinta celebratur habetur Concilium Toletanum, dicitur quinquaginta Episcoporum viginti, anno primo Cinthilani Regis, cuius extant canones nouem, idemque pro Regis salute stabilitateque regni sanciti, vt inter alios ille quod iubetur, vt maledicens Regi, excommunicationis poena muldatur.

Quod autem huic quinto Toletano Concilio (sicut quarto) minime inter fuisse reperiatur sanctus Hieronymus id accidit, quod hoc eodem anno traditur esse defunctum, de quo ista Tudenis, doctor & legem Lateranensem illustrans in Ecclesia, per actum sermone ad populum, & ex patris manibus, benedicens omnibus, Deo haec tunc stitit aditum propugnans, felicissimo sermone obdormuit in Domino. Decorata quippe extitit sanctitate, spiritu prophetae clarum, in elemosinis largis hospitalitate praecipuus, corde serenus, in sententia verax, in uita iustus, in predicatione letus, in licet uolito Deo amantissimus, in expositione Scripturarum cautus, in consilio prudens, in alio humilis, in mensa sobrius, in oratione deuotus, honestate praestans, scriptis pro Ecclesia, & ueritatis defensione mori premitus, et in uita bonitate conspicuus. Praeterea patet extitit clericorum, licet & sustentator monachorum a monialium, constantis ueritatis, tutamen papillarum ac uuluarum, atror superbarum, persequer & malleum haereticorum.

Reuic Archiepiscopatuum Hispaniensium quatuordecim annis, uersus fulgens miraculorum signis, primarius dignitate fuerit, & Romani Papae in Hispania uicem gerens. Sacerdotibus, Regibus, & populi, animas & humanas leges tradidit, & Romanus uisibilis humiliter obediens praetemitentibus male dictum uentis, & in a fideliu separauit consorcio: multis librorum uoluntatis ad-

ad eccle-
dia.

gna perhibetur reuolue discretione. Misericordiam elemosinarum, copiam tantum largitur egenis intulisse probatur, ac fide illum stomacho putillius inopum & artus descendere, & viscera conuolueri. Scribere reuolue quia quod scribendum fuit, quod ista operatio pagina demonstrauit. Et ad monasterium reuolue memoratum, ultimo vi- ta fuit tempore Leuitam fecit. Senex obiit. Decem & octo annis sa- crum regnum tenuit temporibus Sisebuti, Suintiliani, & exordis Sisenanti Regum. Beatus habitus fuit, qui post beatorum gloriam cae- lesti regi bona plenus sententia promeruit. De lusto autem eius successores ista mox addit:

XV.
IUSTI
DISC. TO-
LETANVS.

Iustus post Helladinum discipulus eius & successor innoxius illi est, vir habitu minimus corporis, ingenio vero mentis decorus atque sub- lita, ab infantia monachus ab Helladio ad virtutem monastica in- structionis assatum educatus pariter & instructus, in Agalensi mo- nasterio tertio post illum rector est factus, in Pontificatu autem mox illi successer indultus, vir ingenio acer, & eloquio sufficiens, magna spe profuturus, nisi haec ante longam vitam dies extulisset extre- ma. Scripsit ad Richilam Agalensem monasterij patrem epistolam de vita & sufficiunt prosecutione consuetudine, in qua pauciter agit, suscipit gregem relinquere penitus non debere. Exinde exactis an- nis tribus, tempore Sisenanti Regi obiit: qui Rex post hunc die nono decimo de sanctis abscipit hincque Ildefonsus de Archiepi- scopis Toletanis, qui vixerunt ante presentem annum & diem celebrati quinti Concilio Toletani, cui successores Iu- sti inter hunc reperit. Eugenius primo loco suscipitur, de quo ista idem habet Ildefonsus:

XVI.
EUGENIUS
EPISC. TO-
LETANVS.

Eugenius discipulus Helladij, collector & confors Iusti Pontifex post Iustum successit, ab infantia monachus, ab Helladio cum Iusto pariter sacris in monasterio institutionibus eruditus. Hunc secum Helladinus ad monasterium tulit, ad Pontificatum trahitur: qui rursus ab eo clericatus in futurum ordinibus, sedis eius post eum tertius rector accessit, & bonam merentem fecit, qui duobus discipulis, sanctisque filijs Ecclesie Dei hereditate inuenit relinquere gubernandam. Idem Eugenius moribus incorruptis, graui, tam numero, statum, incrementa, decreuitaque curis rectorisque Lumarum tanta peritia nouit, ut considerationes dispositionis eius audierim in stuporem vertere, & inconsiderabilem doctrinam inducerent. Vixit in sacerdotio fere vltimis annis regnantibus Cuthila, Tulganis, & Cindasindi Regibus, hincque de Eugenio Ildefonsus.

XVII.
IOANNES
CAESAR-
AVGVST.
EPISC.

At non praeterat mentio de Braulione Caesaraugustano Episcopo, qui huic quinta Synodo Toletana inuer- sit, sed primam de fratre ipsius & praedecessore Ioanne, de quo haec habet Ildefonsus eodem libello, de viris illu- stribus: Ioannes in Pontificatu Maximum sanctus Ecclesie Ce- saraugustanae sedem ascendit, primo pater monachorum, & ex hoc Praefat factus in regimine popularum, vir in sacris litteris eruditus, plus verbis inueniens, quam scriptis, tam largus & hila- ris dato, quam hilaris etiam vultu. Vnctorem vero spiritus Dei, qua fovebatur inuiscus, tam largitate numeris, quam ha- bitudine cultus adeo preferbat, ut & datum gratis commen- daret, & non datum gratis excusaret. In Ecclesiasticis officijs quidam eleganter & sono & oratione composuit. Adnotavit in- ter has inquirenda Paschali solemnitate tam subtilis & vtile ar- gumentum, ut lectori & breuitas conuicta, & veritas placat pa- scat. Duodecim annis tenuit sedem honoris adeptus vitam gau- dij, ad quam ambulant desiderabili voto: Subsistit in sacerdotio temporibus Sisebuti, & Suintiliani Regum. De Braulione au- tem ita:

XVIII.
BRAVLIO
EPISC. CA-
ESARAVG.

Braulio frater Ioannis in Caesaraugusta decedens, adeptus est locum, vir fidei germanitate cunctis, ita non minus ingenio mi- noratus. Clarus & iste habitus canonicus, & quosdam opuscula. Scripsit vitam Amiliani cuiusdam monachi, qui & memoriam huius & virtutem illius sancti veri suo tenore commendat pariter & illustrat. Habuit sacerdotium ferme viginti annis, quibus expleto, clausit vitam praesentis. Dixit in regimine temporibus Sise- nanti, Cuthila, Tulganis, & Cindasindi Regum.

XIX.
CONAN-
TIVS
EPISC. PA-
LENTI-
NVS.

Sed & prodendam elogium de Conantio Palentinae sedis Antistite, qui huic pariter Concilio praesens fuit at- que suscipit primus post Eugenium, de quo ista idem habet S. Ildefonsus: Conantius post Manulenum Ecclesie Pa- lentinae sedem adeptus est, vir tam ponderis mentis, quam habitudine speciei graui, communi eloquio sacundus & graui, officiorum Ec- clesiasticarum ordinibus intentus & promidus. Nam melioris so- ni multas nouerit edidit, orationum quoque libellum de omnium

deceat scripsit proprietate psalmodum. Vixit in Pontificatu an- plius triginta annis dignus habitus fuit ab ultimo tempore Vtriusque per tempora Gondenari, Sisebuti, Suintiliani, Sisenanti, & Cuthila Regum. haec de tempore eius sedis ex quibus cauillam habes, cur primus post Primatem in Synodo sedere, ut- que suscipit, nempe quod ceteris senior esset. Sed de his satis.

I E S V C H R I S T I

ANNVS 637.

HONORII PAP. HERACLIJ IMP. ANNUS 11. ANNUS 12.

Sequitur annus sexcentisimus trigessimus septimus, In- dictione decima, Orientalibus non secus ac praecedens infelix: nam à Sarraenis totius Orientis metropolis ciuitas capitur Antiochia, iam antea occupata reliqua parte Syriae, retentaque ab eis est vsque ad annum Domini mil- lesimum nonagesimum octauum. Quomodo autem hec acciderint, & quomodo consilium fuerit rebus sacrae templis, alium vbique silentium. Plane his temporibus, quibus siue à Persis antea, siue ab Arabibus postea, idemque Mahometanis & Sarracenis capta fuit nobilis- sima ciuitas Orientis Alexandria, Hierosolyma, & An- tiochia vna cum eisdem subditis regionibus, accidit, vnde habitatoribus in Occidentem commigrantibus, sine mercatoribus cum iisdem Gentilibus tuto versantibus, siue aliis fidelibus Christianis id curantibus, complura sanctorum tum martyrum, tum confessorum corpora translata fuerint in Occidentem, atque in diuersa loca, siue Romae, siue Venetijs, vel alibi collocata. Romam autem translatae tunc fuisse venerandas reliquias Iugasti martyris Antiochia, constans fama, vetusque traditio potius, quam scripta significant: quod & patet dicendum de alijs pluribus sanctorum reliquijs, quas ex Orientem- uetas diuersa Occidentalis orbis loca custodiunt. Signi- dem Orientales vt haec largientur longissime abeant, qui potius in Occidentem ad urbem ipsam reuoluerunt. S. Gregorio Iud perquirendas sanctorum reliquias venire conuoluerant.

Porro sancti Marci corpus longe post haec tem- pora transfert Venetijs contigit. Etenim qui ad finem saeculi huius ad ea peregrinatus est loca, haec de eiusdem sancti corpore tradidit, quae in libello de locis sanctis scripsit Beda his verbis, cum agit de ciuitate Alexan- drina:

A parte Aegypti urbem intrantibus, ad dexteram occurrit Ecclie- sia, in qua B. Euangelista Marcus repositus, cuius corpus in Occiden- te in ciuitatem Antiochia ante altare hominum est, memoria impo- sita de quadrato in mare facta haec ubi.

I E S V C H R I S T I

ANNVS 638.

HONORII PAP. HERACLIJ IMP. ANNUS 13. ANNUS 14.

Annus sequitur Domini sexcentisimus trigessimus octauus, Indictione vndecima: quo Honorius Papa vbi sedisset annos duodecim, menses quatuordecim tribus diebus, ex hac vita migravit quarto Idibus Octobris. Ita est corrigendum, quod apud alios legitur, post octiduum duodecim & menses vndecim: idque ex Synodali bus Actis Romani Concilij sub Martino Papa, de quo agitur inferius. Apud Anastasium haec mita de eius aetate diuina- culum munificencia legantur: His temporibus sua multa be- na fecit. His eruditus clericum. Temporum sua remota, synodali